

REDESCOBRIR LA

DIGNITAT DE L'ÉSSER HUMÀ

Que no ens canssem de redescobrir la dignitat de cada ésser humà. Que no ens canssem de redescobrir el Nadal

L'ésser humà és inquiet per naturalesa, sempre està en estat de recerca. Moltes vegades ens agradaria que no fos així, doncs vivim situacions agradables o ens sentim bé com estem, tant físicament com espiritualment: molts s'afanyen a intentar "congelar" el pas del temps o ignorar aquesta recerca que sorgeix del nostre ésser més profund, del nostre cor. Altres vegades ho engegaríem tot a rodar, doncs no trobem la manera de viure que ens fa feliços. Sigui com sigui, és una realitat el fet que la vida va passant i que aquesta no s'atura en funció del nostre estat personal. Un signe més que confirma la fragilitat del nostre ésser, però que també posa en evidència l'anhel de felicitat eterna que tots portem dins, encara que siguem un ésser, almenys en el seu vessant material, amb data de caducitat.

Per a dur a bon terme aquesta inquietud i aquesta recerca vital que ens acompanyen sempre, per a viure amb una certa pau, és cert que necessitem un cert ordre. Als pares de nens petits, per exemple, se'ls insisteix en la importància que repeteixin un cert ritual a l'hora de portar-los al llit (anar al lavabo, rentar-se les dents i llegir-los un conte, etc); als estudiants se'ls convida una vegada i una altra a afermar-se uns hàbits d'estudi que tinguin un horitzó molt més ampli que l'imminent examen; els professionals que treballen sense ordre ni concert acaben rendint molt menys de les seves possibilitats reals i, sovint, provoquen mal-estar entre els companys de treball pel desordre

editorial

creat. L'ésser humà necessita de l'ordre, de la repetició, de la quotidianitat per a viure.

El viure amb un cert ordre no ha de confondre's amb un viure a força de repeticions sense sentit. Tot el contrari, aquest marc vital que ens possibilita una certa repetició, un cert ordre, ha de fer-nos capaços de viure amb més intensitat i profunditat, ha de facilitar-nos viure la realitat amb més matisos i veure el que no es veu cada vegada amb més claredat. Cada dia és un regal i cada moment és diferent, per molt que sigui "repetit".

En aquest "veure el que no es veu" està sens dubte la dignitat de l'ésser humà. Quantes vegades vivim com si ja ho sabéssim tot de nosaltres mateixos... i dels altres; quantes vegades "desconnectem" de la realitat pensant allò de "ja sé de què va"; quantes vegades hem pensat que tots som igual de dignes, però seguim vivint com si ja ens estigués bé l'ordre social del nostre món. La força del voluntariat de la qual ens parla Torralba en aquest número del butlletí, posant l'accent en què l'essència del voluntariat no és fer molt, sinó, sobretot, viure diferent, i l'experiència que ens comparteix Pau del seu any de voluntariat a Madrid, on ha pogut experimentar en la seva pròpia pell que la dignitat de tot ser humà és la mateixa, haurien d'ajudar-nos a viure el nostre dia a dia amb més saviesa i a veure als altres amb uns altres ulls.

Que no ens canssem de redescobrir la dignitat de l'ésser humà en cada persona. Que no ens canssem de redescobrir el Nadal. Feliç Nadal a tots!

El Consell

LA FORÇA DEL VOLUNTARIAT

L'experiència és el que ens configura com éssers humans. La solidaritat també corre perill de ser segrestada

L'augment del voluntariat social és un dels símptomes d'una transformació davant uns models de vida injustos. Durant molt de temps s'han presentat als voluntaris com persones extraordinàries que van saber ajudar altres.

És veritat que ho són, però no constitueixen una petita minoria social, sinó un grup relativament nombrós. Integrat, fonamentalment, per estudiants i jubilats, aquest col·lectiu opera en diferents camps i contribueix, amb la seva acció desinteressada, al desenvolupament de les nostres societats i al seu bon funcionament.

No es pot desestimar la força del voluntariat en àmbits com l'acollida i alfabetització d'immigrants extra comunitaris, l'atenció a la infància i als ancians dependents. Més enllà dels tòpics, els voluntaris són éssers com nosaltres que han sabut descobrir la radical indigència de tota criatura i que han comprès que, en el reconeixement de la pròpia feblesa, estan les arrels de l'autèntica fortalesa.

En la Carta Europea per als Voluntaris i en la Declaració Universal sobre Voluntariat aprovades en el Congrés Mundial de París de 1990, es caracteritza al voluntariat social per la gratuïtat, la continuïtat, la preferència, la responsabilitat personal i pel coneixement, respecte i valoració de les diferents persones i comunitats.

El voluntariat social neix d'una exigència ètica contra tota forma de discriminació per causa de raça, sexe, creences, cultura, situació econòmica, edat o idees polítiques participant en algun projecte de solidaritat dins d'una organització humanitària d'experiència contrastada.

Ni hi ha lloc per a un Estat providencial, amb pretensions de regular-ho tot, ni és imaginable una societat utòpica al marge de les institucions públiques amb grups de pressió que trastornen l'ordre social.

Un voluntariat amb capacitat d'organització sap que existeix un equilibri fonamental entre la reivindicació i el compromís personal que porta a promoure un canvi d'estructures coherent que es manifesta en una vocació política orientada cap el bé comú.

L'autèntic voluntari social, quan supera la fase de l'emotivitat, del sentiment, de la compassió i de l'ansia de consolar davant el dolor percebut com injust, aposta pel compromís amb propostes alternatives.

El sofriment, les crisis, l'abisme, el desconcert o la

pensaments

misèria són una escola, no buscada, però autèntica. La regla d'or per distingir l'autèntic voluntariat social d'altres formes d'altruisme resideix en comprovar que la denúncia i la proposta alternativa són conseqüència de la passió per la justícia.

La compassió no basta, tot i que sigui essencial per al compromís. Un cop més, no es tracta només del que fem sinó de com ho fem.

Res més està més lluny d'un autèntic voluntariat social que l'intrusisme o el diletantisme. El voluntari no està per suplir llocs de treball, sinó per fer tasques que no podrien portar-se a terme doncs es tracta d'una manera d'actuar que no es troba en el mercat laboral.

L'autèntic voluntari res té a veure amb el diletantisme dels que s'apropen per veure o per capritx i se serveixen dels demés com si fossin objectes de la seva curiositat o per experimentació. El que defineix al voluntari social és un compromís seriós i formal per complir funcions i tasques concretes dins de projectes prèviament programats en comú.

Ser voluntari, com diu en Luis Aranguren, és pensar y viure d'altre manera; integrar-se en una acció organitzada; sentir-se portador de l'inèdit viable; carregar la voluntat d'acció i l'acció de determinació transformadora; trepitjar a fons la terra de l'exclusió per a conèixer-la; gustar-la i respondre amb coneixement de causa; creure que els passos del camí per caminar són més importants que el pas de l'arribada; saber contar amb el límit propi i comunitari; i acceptar que la nostra aportació és significativa; però modesta; creure en nosaltres mateixos i en els demés i en què és possible modificar la realitat injusta i, finalment, ser voluntari és aguditzar al màxim els sentits: l'olfacte, sentit de l'anticipació; la vista, el sentit de la sorpresa; l'oïda, sentit de la contemplació; el tacte, sentit de la tendresa i de l'ètica de la cura; el gust, sentit de la sensibilització, l'espai, sentit de l'existència en comú i el temps, com sentit de la mesura.

A la nostra cultura, el voluntariat social és un batec positiu, una font d'esperança. El grau de civilització d'una societat es percep per la manera de tractar els nens, a les dones i a les persones grans.

El voluntariat social atén, especialment, a aquests col·lectius. Contribueix, doncs, a que la solidaritat sigui alguna cosa real i que als demés no eludeixin responsabilitats, sinó que es comprometin en accions solidàries des de la seva peculiar circumstància personal i social. Sense esperar a que se li imposi o faciliti l'Estat ni a que se li reconegui un partit polític.

Francesc Torralba i Roselló

(Publicat en "Forum Libertas" el 24/08/07. Amb permís de l'autor)

PUC VEURE EL DOLOR DE L'ALTRE I NO DOLDRE'M TAMBÉ? (W. BLAKE)

**Un any per a treballar per la justícia,
aprofundir en la meua relació amb
Déu, viure austerament, i en comunitat
amb altres voluntaris i voluntàries**

Sóc una jove de Barcelona, però us escric des de Madrid. Vaig deixar la meua feina de mestra per a fer una experiència de voluntariat*. Sí, a Madrid!, on la meua vida està fent una parada de reconeixement, qui sap amb quin nou rumb.

Un any per a treballar per la justícia, aprofundir en la meua relació amb Déu, viure austerament, i en comunitat amb altres voluntaris i voluntàries. Aquests són els 4 puntals de l'experiència que en llegir-los em van captivar i confirmar el que estava buscant. Acció + reflexió al 50%, experiència acompanyada -pels jesuïtes-... tot apuntava a una gran oportunitat, a un gran regal; quelcom a mida.

Venir aquí ha suposat deixar seguretats; seguir intuïcions. Sortir a coberta i deixar-me impactar pel vendaval. Posar-me a tir. Ariscar. Oferir. Parar. Deixar que "la suma de tot" em toqués i remogué els meus pensaments i plantejaments, per "viure com penso i per a això pensar com viure".

No m'he anat a cap lloc llunyà per a conèixer el dolor i la injustícia, que també existeixen a la volta de la cantonada: immigrants sense possibilitat de papers, el nou treball submergit, el mal de les drogues, alcohol, soledat, falta d'oportunitats... Res que no "conegués" abans, però a la vegada tot tan desconegut...

Amb això vivim en el primer món: amb fragilitat per doquier! Algunes de les persones dels projectes ja van néixer en situacions precàries; altres, han tingut estudis, família i possibilitats, però les circumstàncies de la seua vida les ha portat a perdre-ho "TOT". Persones en definitiva, que viuen en els marges de la ciutat... Les meves ganes d'apropar-m'hi des de l'afecte i la igualtat, es veuen inundades per realitats trencades que em superen. Tot i així, el sofriment no és l'única fletxa que marca la meua experiència.

experiències

Descobrir costums, cultures i situacions tan diferents "AQUÍ MATEIX", però sobretot el trobar-me amb persones que des de la seua gran vulnerabilitat tracten de seguir fent camí, fa que visqui el meu dia a dia des de l'admiració i l'alegria.

I, per què a Madrid? Per plantejar-me in situ com posicionar-me en la meua pròpia societat, com comprometre'm en la meua realitat quotidiana. En el seu moment va ser molt profitosa l'experiència en altres països on les necessitats clamaven a cada mil·límetre del carrer. Allà va ser on vaig sentir la profunda igualtat que existeix entre les persones; igualtat que transforma la mirada i que m'uneix, per l'amor, a elles i a les seves històries. La dignitat que em fa profundament igual a l'altre, perquè la meua necessitat d'estimar i ser estimada és la mateixa que la de l'altre, encara que aquest altre sigui un home tirat, a qui ningú parla des de fa dies, amb brutícia de mesos, una olor terrible, polls, alcohol. Igual que "aquest"? Sí: IGUAL!

Em deia un conegut que està de moda "parlar dels pobres, no AMB ells". I és precisament en i amb ells on veig el miracle de la vida: persones que veient-se soles, tirades, a rebentar de droga... sentint-se tan i tan avall han estat capaces de canviar, escollir aferrar-se a la vida i renunciar al que els mata (que es diu ràpid... però tristement és lent d'aconseguir). Us imagineu la sensació d'una tarda de soledat... però TOTA la vida?... He disfrutat vivint des de l'altre marge, el dels que no tenen les mateixes oportunitats que jo, però que amb l'estima -i altres compromisos- podria arribar a ser la mateixa vora de tots. Aquesta ja va ser l'opció d'algú que va venir a "acampar entre nosaltres"... i s'hi va quedar. Què importants han resultat els espais de reflexió, pregària, formació, trobada amb altres per a contrastar criteris i experiències... i la vida comunitària com a recipient on compartir, buidar, disfrutar, respectar, aprendre. I un descobriment: aquests 4 pilars NO acaben amb l'any CVJ! El meu proper repte: que aquests 4 puntals que tant m'han parlat siguin la bastida de la meua vida... allà on faci la meua llar, de tornada a Barcelona.

Paz

* CVJ, comunitat de voluntariat jesuïta <http://www.jesuitascastilla.org/>

comunicacions

- Fins al moment Stephanie Wildenberg, la nostre cooperant alemanya que està a Perú, s'ha adaptat molt bé al país i a la realitat local. A poc a poc, al costat de l'ONG local CIESCU, van donant forma al projecte "La Mansió: reduir la desnutrició infantil amb educació". La fundació alemanya „Landesstiftung Baden-Württemberg“ ens ha concedit un ajut econòmic de 14.000 € per al projecte de „La Mansió“; que ens omple d'alegria i de responsabilitat. Moltes gràcies!

- El pròxim 15 de desembre a partir de les 15:00 h se celebrarà a Aich/Aichtal l'Assemblea anual de "Claim for Dignity e.V.". on destacarà la presentació de l'experiència que Annette y Andreas van dur a terme a Àsia central. Al final de l'Assemblea celebrarem junts el tradicional sopar de Nadal. Tots els amics i socis de "Claim for Dignity e.V." esteu convidats.

- Per poder comptar amb més assistents, els membres del Consell decidim en l'últim moment ajornar la celebració de la nostra IV Assemblea, prevista per al passat diumenge 21 d'octubre, a la data del divendres 28 de desembre, data que també teníem reservada per fer una reunió oberta a tots i el sopar de Nadal. Per tant, la celebració de la IV Assemblea, oberta a tots els socis i amics de "Clam per la Dignitat", com el posterior sopar de Nadal, se celebrarà a Sant Just Desvern. L'inici de l'Assemblea està previst a les 18:00 h. Es prega confirmeu l'assistència a Secretaria i puntualitat.

- Tant en el nostre compte corrent d'Espanya com al d'Alemanya es poden fer donatius per als projectes que Annette y Andreas estan duent a terme a Àsia central i Stephanie al Perú. Especificar per a quin projecte es fa la donació ("Àsia Central" o "Perú"). A Alemanya els donatius poden desgravar la declaració de renda, a Espanya encara no.

- Al novembre es va fer arribar a tots els membres i amics de "Clam per la Dignitat" una carta amb la petició de la quota anual. Es prega als socis i amics que encara no han fet l'ingrés de la quota o el donatiu desitjat que, si pot ser, facin l'ingrés abans de la fi de 2007. ¡Moltes gràcies!

- Vols estar en contacte amb nosaltres de forma gratuïta a través del butlletí en format digital? Vols compartir el nostre butlletí amb els teus amics? Ha canviat la teva adreça electrònica o postal? La gent que vulgui rebre gratuïtament el nostre butlletí per correu electrònic sense cap cost que ho comuniqui a Secretaria. El butlletí es publicat en català, castellà, alemany i anglès.

- Per traduir el butlletí necessitem traductors-col·laboradors, especialment del castellà al català o viceversa. A més si hi ha algú que s'ofereix per traduir del castellà/català a l'anglès o l'alemany, serà benvingut en el nostre grup de traductors-col·laboradors. Per a les traduccions pot ser útil aquesta pàgina web: <http://www.translendum.com/>. En cap cas no es donen a traduir més de quatre fulles per any. Gràcies.

- Les vostres col·laboracions al butlletí així com les vostres idees i propostes són sempre benvingudes!

- Interessats en el voluntariat de "Sostre" en Barcelona posar-se en contacte amb Javi Laguno (jlaguno@yahoo.es) o amb Secretaria.

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

Av. Diagonal 285, 3-4

E - 08013 Barcelona

Tel: (+34) 932 700 239

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen
